

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.789 van 17 juli 2026
in de zaak A. 247.715/VII-43.205**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Najate El Janati
 kantoor houdend te 4800 Verviers
 rue Lucien Defays 24-26
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 maart 2026, strekt tot de cassatie
van arrest nr. 341.494 van 20 februari 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 10 april 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Eerste middel

1. Verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “de
formele en materiële verplichting, vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991
en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, [heeft] om op de argumenten van de partijen
te reageren”. Noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de
uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ noch artikel 62 van de wet van

15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoekster kan er dan niet de schending van inroepen wegens een voorgehouden motiveringsgebrek in het bestreden arrest. Verzoekster verwijst in de toelichting van het middel nergens naar het algemeen beginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht of naar een bepaling die betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht.

2. In het bestreden arrest wordt niet betwist dat verzoekster de Jordaanse nationaliteit heeft terwijl haar kinderen als staatloos worden beschouwd. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest, houdt geen verplichting in om verzoekster louter om die reden te erkennen als vluchteling. Daargelaten de vraag of Jordaanse vrouwen met kinderen die als staatloos worden beschouwd een afzonderlijke sociale groep vormen, blijkt uit de motivering in punt 2.3.5.3 van het bestreden arrest dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat verzoekster in Jordanië niet dreigt te worden vervolgd om die reden. In de mate dat verzoekster het niet eens is met deze in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, vraagt zij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Tweede middel

4. Het middel is gericht tegen de volgende overwegingen in het bestreden arrest:

“Verzoekster geeft tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat zij niet naar Jordanië kan terugkeren omdat haar kinderen er geen leven zouden kunnen leiden. Ook in haar verzoekschrift gaat verzoekster uitvoerig in op de onmogelijkheid van haar kinderen om een waardig leven op te kunnen bouwen in Jordanië. Zij hekelt in dit verband de motivering van de commissaris-generaal waar deze oppert dat de moeilijkheden van haar kinderen louter administratieve kwesties zijn. Verzoekster vervolgt dat, hoewel er sinds een kabinetsbesluit uit 2014 ‘faciliteiten’ zijn voor kinderen van Jordaanse moeders, de toegang tot deze rechten met hindernissen bezaaid is en zij als buitenlanders zullen worden beschouwd. Zo wijst zij erop dat zij hun verblijfsvergunning jaarlijks zullen moeten verlengen, zij geen toegang zullen krijgen tot werk in de publieke sector en geconfronteerd zullen worden met beperkingen in de private sector. Hoewel er toegang is tot gezondheidszorg en openbaar onderwijs, meent verzoekster dat haar kinderen te maken kunnen krijgen met ‘buitenlandse’ kosten, wachttijden, quota en mogelijk zelfs weigering tot inschrijving.

De Raad wijst er, samen met de commissaris-generaal, op dat verzoekster zich in dit verband beperkt tot blote beweringen die zij op geen enkele wijze concreet staft. Bovendien blijkt uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en in haar verzoekschrift dat er administratieve stappen vereist waren voor het bekomen van visa en dat er wachttijden en kosten mee gepaard gaan, ook signaleert verzoekster administratieve stappen en obstakels in het kader van onderwijs. Evenwel blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat ze niet in staat waren om naar Jordanië te reizen – integendeel blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij bijna jaarlijks met haar kinderen naar Jordanië afreisde om familie te bezoeken [...] –, laat staan dat ze problemen ondervonden toen ze eenmaal in Jordanië waren. Ook erkent verzoekster expliciet dat haar kinderen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg en onderwijs en zij tot op heden geen problemen kenden in Jordanië [...]. De Raad merkt op dat verzoekster evenmin aantoont dat er wat dit betreft een risico bestaat in de toekomst.”

Verzoekster verwijst naar “[h]et algemene rechtsbeginsel dat de rechter verbiedt de stukken van het dossier (de COI-rapporten) te verdraaien”. Aangenomen wordt dat verzoekster hiermee de bewijskracht van een akte bedoelt, die bestaat in de vereiste eerbiediging van hetgeen daarin schriftelijk is vastgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent de bewijskracht van een akte indien hij aan een geschrift, waarnaar hij uitdrukkelijk verwijst, een verklaring toeschrijft die dit geschrift niet bevat dan wel ontkent dat dit geschrift een verklaring bevat die er wel in voorkomt. De schending van de bewijskracht van een akte betreft niet de juridische of feitelijke gevolgtrekking die de rechter uit de akte maakt zonder miskenning van de draagwijdte ervan.

Met de voormelde beoordeling geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen verklaring aan enig stuk die dit stuk niet bevat, noch ontkent hij dat een bepaald stuk een verklaring bevat die er wel in voorkomt. Voor zover verzoekster de feitelijke en juridische gevolgtrekkingen betwist die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt, toont zij geen schending van de bewijskracht van enig stuk aan.

5. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Derde middel

6. Door de verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen alle vier in een afzonderlijk arrest te behandelen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) op zich niet.

Anders dan verzoekster voorhoudt, is hierdoor overigens geen sprake van “het gezin uit elkaar te halen”. Het bestreden arrest, waarmee enkel uitspraak wordt gedaan over een verzoek tot internationale bescherming, bevat geen verwijderingsmaatregel, evenmin als een verplichting om terug te keren (enkel) naar Jordanië.

Uit het bij de beoordeling van het tweede middel *supra* opgenomen citaat uit het bestreden arrest, blijkt verder dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat een terugkeer van verzoekster met haar kinderen naar Jordanië mogelijk is, ondanks het feit dat verzoekster de Jordaanse nationaliteit heeft en haar kinderen als staatloos worden beschouwd. Net door het op die grond door verzoekster voorgehouden risico op discriminatie concreet te onderzoeken, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijk van een grondig onderzoek van de zaak, ook zonder uitdrukkelijk in te gaan op de bijgebrachte Jordaanse wetgeving. Dat verzoekster enerzijds de Jordaanse nationaliteit heeft en haar kinderen anderzijds als staatloos worden beschouwd in Jordanië, houdt op zich geen schending van artikel 8 van het EVRM in. Verder beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter soeverein het risico op de door verzoeker voorgehouden “onmogelijkheid van [de] kinderen om een waardig leven op te kunnen bouwen in Jordanië”. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf. Verzoekster is het niet eens met de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, doch zij toont daarmee evenmin een schending aan van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

7. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams